

PROLOG

Wat is jouw vroegste herinnering? Ik bedoel niet iets wat je al zo vaak hebt horen vertellen dat het aanvoelt als een herinnering. Ik heb het over het eerste wat je met de ogen van een kind in je hebt opgenomen. Een herinnering als peuter, een herinnering die je niet in woorden kunt vatten, een goudeerlijk stukje emotie waardoor je nog steeds volledig van je stuk kunt raken. Het herinnerde moment dat de sleutel vormt tot wat jou voor altijd heeft gevormd.

Het beeld dat ik me herinner wordt doorsneden door smalle houten spijlen die er verticaal doorheen lopen. Het zou om een wiegje of een box kunnen gaan. Ik weet niet meer precies waar ik op sta. Wel zie ik mijn handen die de spijlen stevig omklemmen, met kleine vingers die nog mollig zijn, als de vingertjes van een peuter. Mijn nagels vertonen rouwrandjes en er hangt een heel speciale lucht. In de loop van vele jaren ben ik erachter gekomen dat het een mengeling is van oude urine, marihuana, alcohol en ongewassen lijven. Zelfs nu nog, als ik me onder de daklozen begeef die de grote steden van de wereld bevolken, voel ik me getroost door de lucht die de meeste mensen afstotend vinden. De thuislozen ruiken voor mij naar thuis.

Ik vertoon uitstelgedrag. Merk je dat? De kern van de herinnering doet me namelijk nog steeds tot in het diepst van mijn ziel huiveren.

Voor mijn ogen speelt er zich een film af die door de spijlen in vakjes wordt gesneden. Mijn moeder heeft een hel-oranje jurk aan en de man houdt de voorkant van de jurk vast in zijn knuist. Hij schudt mijn moeder heen en weer, zoals een hond dat doet met een rat of een konijn. Hij schreeuwt tegen haar. Ik weet niet wat hij schreeuwt; het is een onregelmatige waterval van hevig geluid. Ze huilt, mijn moeder. Telkens als ze iets probeert te zeggen, geeft hij haar met zijn andere hand een harde klap. Haar hoofd zwiept op en neer alsof het aan een veer vastzit. Er druppelt een straaltje bloed uit een neusgat. Haar handen pro-

beren hem weg te duwen, maar hij merkt het niet eens, hij is zoveel sterker.

Dan glijdt een van haar handen naar beneden, drukt tegen de voorkant van zijn broek, en streelt hem door de stugge, vieze spijkerstof heen. Ze laat zich tegen hem aan vallen, dicht tegen hem aan, zodat het moeilijker voor hem is om haar te slaan. Hij houdt op met schreeuwen, maar hij heeft haar nog steeds vast bij haar blouse. Hij rukt haar rok omhoog en duwt haar op de grond en maakt haar nog steeds aan het huilen. Maar het klinkt wel anders.

Dat is mijn vroegste herinnering. Ik wou dat het de ergste was.

DEEL EEN

Dinsdag

Onder normale omstandigheden zou Charlie Flint alles wat de media berichtten over de berechting van de moordenaars van Philip Carling interessant hebben gevonden. Het was niet helemaal het soort moord dat in haar straatje paste, maar er waren goede redenen waarom juist deze zaak haar interesse zou hebben gewekt. Maar op dit moment was er niets normaal. Haar beroepsleven lag in duigen. De verwoesting van haar reputatie, het verbod om het enige te doen waar ze ooit goed in was geweest en de aanhoudende dreiging van gevangenisstraf zouden alleen al voldoende zijn geweest om Charlie af te leiden van de verhalen in het nieuws. Maar er was meer.

Het belangrijkste nieuws in de belevingswereld van Charlie Flint was het feit dat ze verliefd was en dat ze het absoluut niet leuk vond. En dat was de echte reden waarom ze geen aandacht had voor allerlei zaken die haar normaal gesproken hevig zouden hebben geïnteresseerd.

De naalden van de krachtige douche op haar schouders en rug voelden aan als verdiende straf. Ze probeerde ergens anders aan te denken, maar haar hoofd noch haar hart traptten erin. Die morgen dacht Charlie, net als elke morgen de afgelopen zes weken, alleen maar aan Lisa Kent. Naarmate de uren verstreken kon ze haar aandacht meestal wel weer op de zaken richten die er echt toe deden. Maar zo vroeg in de morgen, voordat ze zich weer had kunnen wapenen tegen het leven, kon ze aan niets anders denken dan aan die verdomde Lisa Kent. En dat is nu net het punt, dacht ze verbitterd. Een slechte timing, niets gemeenschappelijks, en verdorie ook nog de verkeerde vrouw.

Ze had al zeven jaar een relatie met Maria. En alsof het nog niet erg genoeg was dat ze verscheurd werd door schuldgevoelens, was er nu ook nog de gênante situatie dat Charlie precies volgens het aloude cliché leefde. Want na zeven jaar begint het te kriebelen, nietwaar? Ze had niet eens geweten dat er ergens gekrabbd moest worden, totdat Lisa haar leven binnen was geglipt. Maar het was veel erger dan een beetje jeuk. Het was een

hevige irritatie, een obsessieve ontregeling die haar leven par-does was binnengedrongen. Elke ogenschijnlijk onschuldige gebeurtenis of opmerking kon opeens worden beheerst door het beeld van Lisa's doordringende blik of de naklank van haar lome lach.

'Verdomme,' zei Charlie. Met een woest gebaar duwde ze haar zilver-zwarte haren uit haar gezicht. Ze draaide bruusk aan de kraan van de douche om hem uit te doen en stapte uit de douchecabine.

Maria ving haar blik in de spiegel van het badkamerkastje. Door het geluid van de douche had Charlie haar niet binnen horen komen. 'Wordt het een slechte dag?' vroeg ze meelevend. Ze hield even op met het aanbrengen van de mascara die haar kastanjebruine ogen expressiever moest doen uitkomen.

'Ik denk het wel, ja,' zei Charlie zo onverschillig mogelijk om haar schrik te verbergen. 'Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst een goede dag heb gehad.' Wat had ze in de douche eigenlijk hardop gezegd? Hoe lang had Maria daar al gestaan?

Maria vertrok haar mond in een wrang meeleven, en terwijl ze haar golvende bruine haren met wax bewerkte, wierp ze een kritische blik op haar gezicht. 'Ik moet naar de kapper,' zei ze verstrooid, waarna ze haar aandacht weer op haar partner richtte. 'Ik vind het zo vervelend voor je, Charlie. Ik wou dat ik iets kon doen.'

'Ik ook.' Een onbehouden reactie, maar meer had Charlie op dat moment niet in huis. Ze dwong zich om weer normaal te doen, terwijl ze met de handdoek over haar haren wreef. Het probleem bij verliefd worden – nee, een van de *vele* problemen bij verliefd worden als je al een liefdevolle relatie had die je eigenlijk niet wilde beëindigen – was dat je er een enorme aanstelster van werd. Het moest allemaal over jou gaan. Maar in feite had Maria niets anders gehoord dan de jammerklacht van een in ongenade geraakte forensische psychiater met een onzekere toekomst. Een talentvolle vakvrouw die op een doodlopend zijspoor was gezet om alle verkeerde redenen. Maria koesterde geen enkele verdenking.

Overspoeld door een nieuwe golf van schuldgevoel boog

Charlie zich naar voren en zoende Maria in haar nek. Merkwaardig genoeg was ze toch blij toen ze zag dat haar geliefde onwillekeurig huiverde. 'Let maar niet op mij,' zei ze. 'Je weet hoe heerlijk ik het vind om te mogen surveilleren bij examens.'

'Ik weet het. Het spijt me. Het is ver beneden je stand.'

Charlie meende een zweem van medelijden te horen in Maria's stem en dat vond ze vreselijk. Misschien was ze gewoon te achterdochtig, maar dat deed er niet toe. Ze vond het vreselijk dat ze in een positie zat waar medelijden überhaupt mogelijk was. 'Wat ik nog het ergste vind, is dat het me geen enkele moeite kost. Er blijven te veel hersencellen onbenut die nu kunnen gaan piekeren over alles wat ik liever zou doen. Nee, verdorie, wat ik eigenlijk zou moeten doen.' Ze was nu helemaal droog geboend en hing de handdoek weer netjes terug over de stang. 'Ik zie je zo beneden.'

Vijf minuten later, gekleed in een frisse witte katoenen blouse en een zwarte spijkerbroek, ging ze aan de ontbijttafel zitten die ze alvast had gedekt toen Maria zich nog aan het douchen was. In de emotionele chaos waarin Charlie zich bevond was hun ochtendritme nog steeds een geruststellend vast ritueel. Zelfs op de dagen dat ze niet hoefde te werken, dwong ze zichzelf om op de gewone tijd op te staan en alle dingen te doen die ze altijd had gedaan. Zoals gewoonlijk was Maria haar geroosterde bruine boterham aan het besmeren met Marmite. Ze wees met haar mes naar een grote dikke envelop naast het schaaltje waarin de twee stukken Weetabix van Charlie lagen. 'De post is geweest. Ik snap nog steeds niet waarom je die dingen lekkerder vindt dan cornflakes,' voegde ze eraan toe. Ze wees met haar mes naar de graanrepen. 'Het zijn net inlegkruisjes voor masochisten.'

Charlie proestte het uit. Maar meteen daarna was het schuldgevoel weer terug. Als Maria haar nog steeds zo aan het lachen kon maken, hoe kon ze dan verliefd zijn op Lisa? Ze pakte de envelop. Het adres op het etiket, uitgeprint op een computer, zei haar niets, maar dat het afgestempeld was in Oxford gaf haar een misselijk gevoel. Lisa zou toch niet... Ze was goddomme therapeut, ze zou toch niet aan de ontbijttafel een bom laten ontploffen? Of wel? Hoe goed kende Charlie haar eigenlijk? Helemaal in paniek bleef ze even verstijfd aan tafel zitten.

Maria verbrak de betovering met de vraag: 'Iets interessants?'
'Ik zou niet weten wat.'

'Dan kun je het maar beter openmaken, want ik ga ervan uit dat je geen röntgenogen hebt.'

'Nee. Mijn dagen als Supergirl liggen ver achter me.' Charlie wist op de een of andere manier de envelop open te krijgen zonder Maria de kans te geven iets van de inhoud te zien. Verbaasd keek ze neer op een stapeltje fotokopieën. Ze liet ze voorzichtig uit de envelop glijden. Ze leken zo op het oog niets bedreigends te bevatten, maar ze snapte er niets van. 'Merkwaardig,' zei Charlie.

'Wat zit erin?'

Charlie bladerde met gefronst voorhoofd door de stapel papier. 'Krantenartikelen. Over een moordzaak in de Old Bailey.'

'Een oude zaak?'

'Het speelt nog steeds, geloof ik. Ik heb er al ergens iets over gelezen. Die twee snelle types die hun zakenpartner op zijn huwelijksdag hebben vermoord. In St. Scholastika's, mijn oude College in Oxford. Dat is de enige reden waarom ik het heb onthouden.'

'Je hebt het erover gehad, dat weet ik nog. Ze hebben hem verdrinken in de rivier bij het botenhuis of zoiets, hè?'

'Dat klopt. In mijn tijd deden ze die dingen niet.' Charlie wist nauwelijks wat ze zei, want haar aandacht was bij de krantenknipsels.

'Wie heeft je dit opgestuurd? Waar gaat dit over?'

Charlie haalde haar schouders op, maar haar belangstelling was gewekt. 'Dat weet ik niet. Geen flauw idee.' Ze keek de knipsels nog eens door om te zien of er ergens iets van een afzender stond.

'Is er geen brief bij?'

Charlie keek nog eens in de envelop. 'Nee. Alleen de fotokopieën.' Als Lisa hierachter zat, was het volledig onbegrijpelijk. Misschien was het als therapie bedoeld of als liefdesverklaring. Charlie snapte er niets van.

'Een raadsel dus,' zei Maria. Ze slikte het laatste stukje toast door, stond op en zette haar vuile bord in de afwasmachine. 'Een beetje beneden jouw stand, maar je kunt in ieder geval je onderzoekstalent weer eens in praktijk brengen.'

Charlie liet een laatdunkend geluidje horen. 'Je bedoelt zeker dat ik er tijdens het surveilleren mijn gedachten over kan laten gaan.'

Maria boog zich voorover en gaf Charlie een zoen op haar kruin. 'Ik zal er ook eens over nadenken als ik mijn patiënten op de martelbank heb liggen.'

Charlie vertrok haar gezicht in een grimas. 'Zeg dat alsjeblieft niet. Niet als je me ooit nog een keer wilt behandelen.'

'Wat? Patiënten die op de martelbank liggen?'

'Nee, suggereren dat jouw aandacht bij iets anders is dan bij het boren van kiezen. De gedachte alleen al maakt me doodsbenuwd.'

Maria grijnsde, waarbij ze uiteraard een volmaakt gebit liet zien. 'Schijtlaars,' plaagde ze. Ze liep heupwiegend de keuken uit en ten afscheid wuifde ze nog even. Charlie staaarde haar wezenloos na, totdat ze de voordeur hoorde dichtslaan. Toen deed ze met een diepe zucht de twee repen Weetabix weer terug in het pak en zette haar schaalje in de afwasmachine.

'Je kunt verrekken, Lisa,' zei ze binnensmonds. Ze stopte de papieren weer in de envelop en liep met grote passen de keuken uit.

2

Toen ze op weg naar huis tegen de stroom mensen in liep die naar hun werk gingen, moest Magdalene Newsam denken aan haar jaren als arts-assistent. Dat gevoel van onthechting, van niet in de maat lopen met de rest van de wereld, had haar altijd weer opgepept aan het eind van de zoveelste uitputtende dag. Soms was ze zo moe dat haar vingers trilden als ze de sleutel in het sleutelgat duwde, maar in ieder geval was ze anders dan de rest van de kudde. Ze had een weg gekozen die niet doorsnee was.

Nu ze eraan terugdacht, voelde ze medelijden met de vroegere Magda. Het leek wat zielig om je vast te klampen aan zoiets onbenulligs als een bewijs van je individualiteit. Maar in die pe-

riode van haar leven waren er zoveel onbenutte kansen dat ze zichzelf er op alle mogelijke manieren van moest overtuigen dat ze nog een greintje zelfstandigheid bezat.

Ze kon een glimlach niet onderdrukken. Alles was nu zo anders. De reden waarom ze zich nu een weg zocht tussen de mensen die met gebogen hoofd over straat liepen, op weg naar de ondergrondse, leek in niets op de uitleg van vroeger. Geen werk, maar plezier. De halve nacht wakker blijven, niet vanwege een patiënt in nood, maar omdat zij en haar geliefde elkaar nog steeds even onweerstaanbaar vonden als in het begin. De halve nacht wakker en niet moe maar euforisch, met een lichaam dat uitgeput was van de liefde en niet van de aanblik van de pijn van andere mensen.

Er verschenen een paar barstjes in het oppervlak van haar geluksgevoel toen ze Tavistock Square op liep en tegenover het imposante gebouw van portlandsteen stond waarin ze nog steeds woonde. Een chic appartement met drie slaapkamers, hartje Londen en maar een paar minuten lopen van haar werk, het was iets waar haar collega-artsen alleen maar van konden dromen. Zij moesten het doen met een veel te kleine woonruimte in het centrum of met een iets minder kleine behuizing in voorsteden die veel te ver van hun werk lagen. Maar het huis van Magda was een luxe toevluchtsoord, een plek gekozen om een comfortabele en troostende ontsnapping te vormen aan alles waar de buitenwereld haar mee confronteerde.

Philip had er per se willen wonen. Zijn Magda verdiende het allerbeste. Ze konden het zich veroorloven, had hij benadrukt. 'Ja, dat geldt voor jou,' had ze gezegd. Ze durfde nauwelijks te erkennen dat als ze dit als hun huis accepteerde, dat tegelijk inhield dat ze ook haar afhankelijkheid accepteerde. En dus hadden ze een verzameling appartementen bekeken die Magda het gevoel hadden gegeven dat ze vaders en moeders speelde. Hun uiteindelijke keus was het huis dat haar nog het meest echt voorkwam en het minst als een fantasie. De traditionele kenmerken deden in veel opzichten denken aan het grote, rommelige victoriaanse huis in Noord-Oxford waarin ze was opgegroeid. Het agressief moderne karakter van de andere huizen was haar wezensvreemd geweest. Het was onvoorstelbaar om er-